

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-125)

Jul (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி – 102)

634. பூசய:

தனது அடியார்கள் தன்னுடைய நித்யமான ஸாந்திநித்யத்தை விரும்பியவர்களாக, ஸ்வயம்வ்யக்தம் உள்ளிட்ட அர்ச்சா ரூபங்களைக் காண்பித்து, அதிலே எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் என்று வேண்டினார்கள் என்றால், அவற்றில் ஆவிர்ப்பவிப்பவன். இதன் மூலம் அவர்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வதான ஸுகம் கொள்பவன்.

635. பூஷண:

இப்படியாக அனைவருக்கும் நன்மை அளிக்கும்விதமாக தான் நடந்து கொள்வது என்னும் குணம் மூலம் அலங்கரிக்கப்பட்டவன். சிறந்த ஸ்ரீமானாக உள்ளவர்கள் செல்வதால் தாழ்ந்தவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று, அவர்கள் அளிக்கின்ற அற்பமான உணவை உட்கொண்டு, அவர்களுடன் கலந்து பழகினால், அந்தச் செயல் தாழ்வை ஏற்படுத்துமோ? மாட்டாது; அது அவர்களுக்கு ஆபரணம் போன்றே விளங்கும்.

636. பூதி:

எந்தவிதமான உபாயமும் அறிந்திராத தனது அடியார்களுக்கு அனைத்து செல்வமும் போன்ற ஐச்வர்யமாகவே உள்ளவன். அவர்களுடைய புத்திரன், பசு, உணவு, உறவினர் எல்லாம் தானாகவே உள்ளவன்.

637. (அசோக:) விசோக:

இப்படியாக எந்த ஒரு உயிரையும் அனாதையாக விடாத காரணத்தாலே, “நாம் ஒருவரைக் கைவிட்டோமே” என்னும் சோகம் இன்றி உள்ளவன்.

638. சோகநாசந:

அவர்களுக்குத் தன்னைப் பிரிவதால் உண்டாகவல்ல சோகத்தையும் தீர்ப்பவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-3) - ச்ருதம் ஹி ஏவ மே பகவத்ருசேப்ய: தரதி சோகம் ஆத்மவிதிதி ஸோஹம் பகவ: சோசாமி தம் மா பகவாந் சோகஸ்ய பாரம் தாரயத் – ஹே பகவானே! அப்படிப்பட்ட நான் சோகம் அடைந்துள்ள காரணத்தால், நீவிர் என்னை அந்தச் சோகத்தின் கரைக்குச் சேர்க்கவேண்டும் – என்றது காண்க.

639. அர்ச்சிஷ்மாந்

தன்னுடைய ப்ரபாவங்கள் அனைத்தையும் வெளிக்காட்டாமல், அடியார்களின் அகக்கண், புறக்கண் ஆகிய இரண்டும் திறக்கும்படியாக திவ்யமான தேஜஸ்ஸைக் கொண்டவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 125)

எதிர்வாதம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-5-1) - ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - ப்ரஹ்மமே வாலாக ஆதாரமாக - என்று தொடங்கிய பின்னர், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-6-1) - அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை இல்லை என்று அறிபவன் இல்லாதவன் ஆகிறான்; ப்ரஹ்மத்தை உள்ளதாக அறிபவன் உள்ளவன் ஆகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ஆத்மாவின் இருக்கின்ற நிலை, இல்லாத நிலை என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானம் மூலம் மட்டுமே அல்லாமல், ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது என்பது போன்ற ஞானத்தின் மூலம் ஏற்படுவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் ஆனந்தமயமாக உள்ள தன்மை குறித்து எந்தவிதமான சந்தேகமும் அவசியம் இல்லை - காரணம், இந்த உலகில் ப்ரியம், ஆனந்தம் போன்றவை எளிதாக உணரப்படுவதால் ஆகும். ஆக இங்கு உரைக்கப்படுவது ஆனந்தமயன் என்பது குறித்து அல்ல; எனவே ப்ரஹ்மம் என்பது ஆனந்தமயன் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே ஆகும்.

பூர்வபகஷம் - இது ஏற்க இயலாத ஒன்றாகும். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - இதம் புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - இதுவே வாலும் ஆதாரமும்
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-2) - ப்ருத்வீ புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - ப்ருத்வியே வாலும் ஆதாரமும்

- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-3) – அர்த்தவாங்கிரஸ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - அதர்வம் மற்றும் ஆங்கிரஸ் ஆகியவர்களால் உரைக்கப்பட்டது ஆதாரம்
- தைத்திரீய உபநிஷத் (3-3) – மஹ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - மஹமே ஆதாரம்

இந்த வரிகள் போன்ற பலவற்றை உரைத்த பின்னர், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-2) – அந்நாத்வை ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே - அன்னத்திலிருந்தே அனைத்தும் உற்பத்தி ஆகின்றன - என்று கூறப்பட்ட வரியானது, ப்ரஹ்மத்தை வெறும் ஆதாரமாக மட்டும் உரைக்காமல், புருஷன் அன்னமயமானவன் என்பதையே உரைப்பதாக உள்ளது என்றாகிறது. இது போன்றே – அஸந்நேவ – இல்லாதவன் ஆகிறான் – என்று மேலே கூறப்பட்ட வரியானது, ஆனந்தமயமான ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே உள்ளது அன்றி, ஆனந்தமயமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எதனையும் கூறவில்லை. ஆனந்தமயன் என்பது ப்ரஹ்மமே என்று கொண்டாலும் (அதாவது ஆனந்தம் என்பதை ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாகக் கொள்ளாமல், ஆனந்தம் என்பதே ப்ரஹ்மம் என்று கொண்டாலும்), “ஆனந்தமயமாக இருத்தல்”, “ப்ரியம்” போன்றவை குறித்த ஞானம் மற்றும் அறியாமை முதலானவை குறித்து எழுகின்ற சந்தேகங்கள் சரியானவை என்றே கூறவேண்டும். ஏன்? ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயன் என்பதை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு அதுவே அனைத்திற்கும் ஆதாரம் போன்றவற்றை அறிய இயலாது அல்லவா?

ஒரு சிலர் ப்ரஹ்மத்திற்கு தலை போன்ற எந்தவிதமான உடல் உறுப்புக்களும் இல்லை என்பதால், இது ஆனந்தமயன் என்பதை ஏற்க இயலாது எனலாம்; இவ்விதம் கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தை வால், ஆதாரம் போன்றும் கூறமுடியாது அல்லவோ? (அதாவது இங்கு ஆசேஷம் எழுப்புபவர்கள் இவ்விதம் கூறுவதைக் காண்பித்து மறுக்கிறார்)

“ப்ரஹ்மமே வால், ஆதாரம்” போன்று கூறப்பட்டது ஏன் என்றால் அறியாமை காரணமாகவே அனைத்திற்கும் ஆதாரம் ப்ரஹ்மமே என்றெல்லாம் அறியப்படுகின்றன என்று சிலர் வாதாடலாம். இவ்விதம் கொண்டால் – ஆனந்தமயமாகவும், துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மமானது ஆனந்தம் என்பதைத் தனது தலையாகவும், மற்றவற்றைத் தனது

சரீர உறுப்புக்களாகவும் கொண்டது போன்று கூறப்படும் கருத்துக்கள் அனைத்துமே ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகின்றன என்று கொள்ளலாம் அன்றோ?

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 125)

சரமச்லோகம் குறித்த ஐயங்களுக்கான கண்டனம்

மூலம் - வேறே சிலர் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தோடு சாஸ்த்ரந்த்ரங்களோடு வாசியற ஸர்வசாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகரான வ்யாஸாதிகள்: ஆலோடய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா என்றும், ஹரிரேக: ஸதா த்யேயோ பவத்பி: ஸத்த்வஸம்ஸ்திதை: என்றும், ஸ்மர்த்தவ்யஸ்ஸததம் விஷ்ணு: என்றும் இப்படி நிஷ்கர்ஷியா நிற்க, ஸக்ருத் ப்ரபத்தி மாத்ரத்தாலே மோக்ஷமாகக் கூடுமோ? மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே இத்யாதிகள் அங்கப்ரபத்தி விஷயங்களானாற் போலே சரமச்லோகாதிகளும் ஸபரிகர ப்ரபத்தியை பக்த்யங்கமாக விதிக்கின்றனவாக வேண்டாவோ என்று சொல்லுவார்கள்.

விளக்கம் - மேலும் சிலர் எழுப்பும் ஆக்ஷேபம்: ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரங்களை மற்ற அனைத்து சாஸ்த்ரங்களுடன் வேறுபாடு இல்லாமல் பரவச்செய்த வ்யாஸர் உள்ளிட்ட பலரும் கீழே உள்ள பல வரிகளில் உரைப்பது போன்று முடிவு செய்தனர்.

- மஹாபாரதம் (178-11) - ஆலோடய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து, பலவிதமான யுக்திகள் மூலம் விசாரித்தபோது, நாராயணனே எப்போதும் த்யானித்தபடி இருக்கத்தக்கவன் என்பது மட்டுமே உறுதியாகிறது.
- ஹரிவம்ஸம் (132-14) - ஹரிரேக: ஸதா த்யேயோ பவத்பி: ஸத்த்வஸம்ஸ்திதை: - ஸாத்விகர்களால் எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்கவன் விஷ்ணுவே ஆவான்

- ஹரிவம்ஸம் (132-14) - ஸ்மர்த்தவ்யஸ்ஸததம் விஷ்ணு: - விஷ்ணுவை எப்போதும் நினைக்கவேண்டும்

மேலே உள்ள வரிகளின்படி மோக்ஷ காலம் உண்டாகும்வரை எப்போதும் விஷ்ணுவையே த்யானித்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்றாகிறது; இப்படி உள்ளபோது, ஒரேமுறை ப்ரபத்தி செய்வதால் மோக்ஷம் கிட்டிவிடுமோ? கீதையில் (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே – என்னிடம் ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் மாயையைக் கடக்கிறார்கள் – போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம் பக்தியின் அங்கமாக அல்லவோ ப்ரபத்தி கூறப்படுகிறது? இது போன்றே சரமச்சலோகம் முதலானவையும் பக்தியின் அங்கமாகவே ப்ரபத்தியைக் கூறுகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகச் சிலர் உரைப்பார்கள்.

மூலம் - இதுவும் அநுபபந்நம்:

சரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாநயோக விவர்ஜிதா:
தே அபி ம்ருத்யுமதிக்கரம்ய யாந்நி தத்வைஷ்ணம் பதம் என்றும்,

யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை:
முமுக்ஷுணா யத்ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி:
ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி:
தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே
பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: என்றும்,

இத்யாதி வசனங்களாலே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி ஸித்தித்தால் இந்நிஷ்டையுடையவனுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திற்படியிலே ஸ்வயம் பலமாக த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா என்கிற அர்த்தத்தில் தன் விழுக்காடு அந்வயத்துக்கு விரோதமில்லை. இது அரோகனுக்கும் ஆரோக்யார்த்திக்கும் சுவீரம் ஸேவ்யமென்றதோடொக்கும். ஸாங்கமான த்யாநவிசேஷம் ஸர்வாதிகார மன்றேயாகிலும் பகவத்விஷயத்தில் அதிகாராநுரூபமாக அறியலாமளவும் “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ வேண்டுமே” இத்யாதிகளிற்படியே அநுஸந்திக்கவும் குறையில்லை. பாஷ்யகாரரும் இவ்வுபாயநிஷ்டையைச் சிறிய கத்யத்திலும் பெரிய கத்யத்திலும் அருளிச்செய்து, ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலும் இந்நிஷ்டையைச் சுருக்கிக் காட்டி, இருந்த நாள் ப்ராப்யருசி குலையாதே வளர்ந்து போகும்படிக்கு ஈடான அநுஸந்தாந விசேஷத்தை ததச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத் என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தார். இப் ப்ரபந்நனுக்குப் “பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்கிற அநந்யப்ரயோஜநமான பூஜாவிசேஷத்தை அத

பரமைகாந்தினோ பகவதாராதந ப்ரயோஜகம் வசஷ்யே பகவத் கைங்கர்யைகரதி: பரமைகாந்தீ பூத்வா என்று தொடங்கி நித்யத்திலே அத்யர்த்த ப்ரியாவிரத விசதம ப்ரத்யக்ஷரூபாநுத்யானேந த்யாயந்நாஸீத என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – இவர்கள் கூறுவது பொருந்தாத வாதமாகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ராஹ்மபுராணம் (53) - சரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாநயோக விவர்ஜிதா: தே அபி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத்வைஷ்ணம் பதம் – யார் ஒருவர் பக்தியோகம் இயற்றுவதற்கான சக்தி இன்றி, உன்னையே உபாயமாக அடைகிறாரோ, அப்படிப்பட்டவர்களும் மரணத்தைக் கடந்து உன்னுடைய இடமாகிய பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.
- அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37, 25 – 27) - யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: - பயனில் விருப்பம் கொண்ட பலராலும், எந்தெந்த பலன்கள் மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதோ, முமுக்ஷுவால் மோக்ஷம் என்னும் பலன் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் அடைய இயலாதோ அப்படிப்பட்ட பலவிதமான பலன்களும் ப்ரபத்தியால் அடையப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தி மூலமே புருஷோத்தமனாகிய பரமாத்மாவும் அடையப்படுகிறான். எங்கு சென்றால் மீண்டும் திரும்புவது என்பது இல்லையோ, அந்த இடமே முமுக்ஷுக்களால் விரும்பப்படும் இடமாகும்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி ஒருவன் வேறு எதனையும் கைக்கொள்ளாமல் ப்ரபத்தியை மட்டுமே நேரடியான உபாயமாகக் கொண்டால், அவனுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் அருளிச்செய்தபடி, ப்ரபத்தியின் பலனாக, மஹாபாரதம் (178-11) - த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா – எப்போதும் நாராயணனையே த்யானிக்கக் கடவன் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலையானது தானாகவே அவனுக்குக் கைகூடுகிறது என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. இது பாலானது எவ்விதம் ஆரோக்யமாக உள்ளவனுக்கும், உடல்நிலை குன்றியவனுக்கும் ஒரே போன்று உள்ளதோ, அது போன்று ஆகும். அங்கங்களுடன் கூடிய த்யானம் என்பது அனைவருக்கும் ஏற்றதாக உள்ளது அல்ல (அனைவருக்கும் அதற்குத் தகுதி இல்லை என்று கருத்து) என்றபோதிலும், பகவத்விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை திருச்சந்தவிருத்தம் (101) - நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ வேண்டுமே – நான் உன்னை

எப்போதும் நினைக்கும்படியாக நீ உனது திருவுள்ளத்தில் பற்றவேண்டும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, த்யானம் கைகூடாது என்பது இல்லை. இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தியை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீரங்க கத்யத்திலும், சரணாகதி கத்யத்திலும் அருளிச் செய்தார். மேலும் இதனை ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். மேலும் இந்த உலகில் உள்ள காலம் முடிய அடையப்படும் இலக்கான ஸர்வேச்வரன் மீது உள்ள ருசி குறையாமல் இருப்பதற்காக, ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - ததச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத் - ஒவ்வொரு நாளும் தான் பிழைத்திருக்கும் பொருட்டு, இவ்விதமாக த்யானம் செய்யவேண்டும் – என்று அருளிச்செய்தார். மேலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நன் தன்னுடைய காலத்தை மற்ற பலன்களை எதிர்பாராமல், நான்காம் திருவந்தாதி (63) - பூசித்தும் போக்கினேன் போது - அவனை வணங்கியும் பூஜித்தும் காலத்தைக் கழித்து - என்றபடியே இருப்பான் என்னும் கருத்தை தன்னுடைய நித்யம் என்னும் நூலில் அருளிசெய்தார். இதனை அந்த நூலில் - அத பரமைகாந்திநோ பகவதாராதந ப்ரயோஜகம் வசஷ்யே பகவத் கைங்கர்யைகரதி: பரமைகாந்தீ பூத்வா ... அத்யர்த்த ப்ரியாவிரத விசததம ப்ரத்யக்ஷரூபாநுத்யானேந த்யாயந்நாஸீத - பரமைகாந்திகள் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆராதனை செய்யும் வரிசையைக் கூறுகிறேன். ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யம் என்பதில் மட்டுமே ஆசை கொண்ட பரமைகாந்தி ஆகி ... எல்லையற்ற அன்புடன், வேறு எந்தவிதமான எண்ணங்களும் இல்லாமல், தன்னுடைய கண்களால் நேரடியாகவே ஸர்வேச்வரனைக் காண்பதாகவே எண்ணியபடி த்யானம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் – என்றார்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 81)

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே;
இவர்க்கு மங்களாசஸநத்தாலே.

அவதாரிகை – மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசஸநமே யாத்ரையாக நடக்குமென்னுமிது கூடும்படி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அனைவருக்கும் உயிர் தரித்தல், வாழ்வு போன்ற பலவும் ஸர்வேச்வரனைத் தரிசிப்பது, அவனுக்கு கைங்கர்யம் செய்வது என்பதால் அல்லவோ ஏற்படுகிறது? அப்படிப்பட்ட நிலை இவருக்கும் ஒத்துப்போகும் அன்றோ? இவ்விதம் கொள்ளும்போது, திருப்பல்லாண்டு பாடுவது மட்டுமே இவருக்கு ஒரே செயலாக இருக்கும் என்று உரைப்பது எப்படி? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸத்தையாவது தாங்களுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழ்வார்களுக்கவனைக் காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, “காணவாராய்” என்றென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தர்சநத்தாலேயாயிருக்கும்; “அவராவி துவராமுன் – அவர் வீதியொரு நாள் – அருளாழிப் புட்கடவீர்” என்று – எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகரந்தரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல் லென்கையாலே, தர்சநமே ஸத்தா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. (ஸம்ருத்தியாவது) – உளாராயிருக்கிற மாத்ர மன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு “அந்தாமத்தன்பு”, “முடிச்சோதி” தொடக்கமானவற்றிற் போலுண்டான அநுபவத்தாலும், “ஒழிவில் கால” த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமா யிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்சநாநுபவங்களிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே அருளிச்செய்கையாலும், நாளை விநியோகங் கொள்ளுகிறோ மென்னில், அமுகவுங்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தா ஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், “கண்டு களிப்பன்” என்று தர்சநந்தான் ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்று காரணமென்னவுமாம்.

விளக்கம் - ஸத்தை என்றால் தாங்கள் உயிர் தாங்கி நிற்பது என்று பொருள். ஸர்வேச்வரனின் தரிசனம், அவன் அனுபவம், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் போன்றவற்றைச் செய்வதை விரும்பும் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு, அவனைக் காண இயலவில்லை என்றபோது உயிர் தரிக்க இயலாமையும், திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய் – என்று அழைப்பது போன்று அவனைக் காண முடிந்தால் மட்டுமே உயிர் தரிப்பது என்னும் நிலையும் ஏற்படும். திருவாய்மொழி (1-4-6) - அவராவி துவராமுன் – அவர் வீதியொரு நாள் – அருளாழிப் புட்கடவீர் - நாங்கள் உயிர் தரிக்கும் பொருட்டு, எங்கள் வீட்டில் உள்ள ஜன்னல்களின் வழியாக நாங்கள் பார்க்கும்படி, ஒரு நாளாவது எங்கள் வீடு உள்ள தெரு வழியே சென்றால் போதுமானது என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைக் காண்பது என்பது மட்டுமே உயிர் தரிப்பது, உயிர் தங்குவதற்கான காரணம் என்பது தெளிவாகிறது. ஸம்ருத்தி

என்பது உயிர் தரிப்பது என்பது மட்டும் அல்லாமல், அதன் பின்னர் வாழ்வது என்பதாகும். இத்தகைய வாழ்வு என்பது மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு திருவாய்மொழி (2-5) – அந்தாமத்தன்பு, திருவாய்மொழி (3-1) – முடிச்சோதி – போன்றவற்றில் ஏற்படுகின்ற அனுபவங்கள் மூலமும், திருவாய்மொழி (3-3) – ஒழிவில் காலம் – என்பதில் ஏற்படுகின்ற கைங்கர்யம் மூலமும் ஏற்படுவதாக உள்ளது. அல்லது ஸர்வேச்வரனின் தரிசனம், அனுபவம் ஆகியவற்றின் மூலம் உயிர் தங்குதலும், கைங்கர்யம் மூலம் வாழ்வும் ஏற்படுகிறது என்றும் உரைக்கலாம். அப்படியும் இல்லாமல், மூன்றாவதாகவும் ஒரு பொருள் உரைக்கலாம். சூர்ணை 114ல் - அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும் – என்று இவரே முன்பு அருளிச்செய்த காரணத்தாலும்; “உம்முடைய கைங்கர்யத்தை நாளை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் உரைத்தால், “இன்று நாம் இவனுக்குப் பயன்படவிலையே” என்று அழுவதற்கும் கூட தெம்பு இன்றி இருத்தலால், உயிர் தரிப்பதற்குக் கைங்கர்யம் காரணம் என்று அநுஸந்தானம் என்னும் நூல் உரைப்பதாலும்; திருவாய்மொழி (10-8-7) – கண்டு களிப்பன் - என்று ஸர்வேச்வரனைக் காண்பதே வாழ்வதற்குக் காரணம் என்று உரைப்பதாலும் தரிசனம், அனுபவம், கைங்கர்யம் ஆகிய மூன்றுமே உயிர் தரிக்கவும், வாழ்வதற்கும் காரணம் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்று முதல் பகவத் ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநாபி நிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாசாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் சொல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையா லிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச் சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நாள் முதலாகவே ஸர்வேச்வரனுடைய மென்மை போன்ற தன்மைகளைக் கண்டு “அவனுக்கு என்ன ஆபத்து உண்டாகுமோ”, என்று வயிறு கலங்கி, திருப்பல்லாண்டு பாடுவதிலேயே பெரும் ஆசை கொண்டவராகவே பெரியாழ்வர் விளங்குகிறார். அப்படிப்பட்ட அவருக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஏதேனும் தடை ஏற்பட்டால் உயிர்

தரிக்கமாட்டார் என்பதாலும், இவ்விதம் தடை இன்றி இருக்கின்ற திருப்பல்லாண்டு உரைத்தல் என்பதே இவர் வாழ்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதாலும் - பெரியாழ்வாரைப் பொறுத்தவரையில் திருப்பல்லாண்டு என்பதாலேயே இவருக்கு உயிர் தரித்தல், வாழ்தல் என்ற இரண்டும் கூடும் என்றாகிறது. எனவே இவருக்குத் திருப்பல்லாண்டு என்பது எப்போதும் உள்ளது என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

257. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணும்.

அவதாரிகை - ஆக, மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரத நிஷ்ட்டையை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும்) என்று முன்பு திநசர்யையி லுத்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய அவச்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார் (உகந்தருளின நிலங்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை, திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் மட்டுமே பெரியாழ்வார் எப்போதும் நாட்டத்துடன் உள்ளதை அருளிச்செய்தார். இனி, இப்படியாக இவர் திருப்பல்லாண்டு பாடிய செயலே நம் அனைவருக்கும் ஏற்றது என்பதைக் காட்டுகிறார். சூர்ணை 243ல் - உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும் - என்றுள்ள, அன்றாடம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய செயல்கள் குறித்துக் கூறப்பட்ட வாக்கியத்தில் உணர்த்தப்படும் மங்களாசாஸநம், எப்போதும் செய்யப்பட வேண்டியது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அத்யந்த ஸுகுமாரான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித ஸுலபத்வார்த்தமாகத் தன்னை யமைத்துக் கொண்டு “தானுகந்தலூர்” என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப் பண்ணி வர்த்திருக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்ய தேசங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரில் என்னாகக் கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மந்வயமின்றிக்கே

நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான விவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல் லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்னை.

விளக்கம் – மிகுந்த மென்மையான திருமேனியைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், தன்னை அடைகின்றவர்களுக்குத் தான் எளிதாக அடையப்படும்விதமாகத் தன்னை அமைத்துக் கொள்கிறான். திருநெடுந்தாண்டகம் (6) – தான் உகந்த ஊர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் இவ்வாறு நிற்கின்ற திவ்யதேசங்களான திருவரங்கம், திருமலை போன்றவற்றை எண்ணிப் பார்த்தவுடன், “அபாயங்கள் பல உள்ள இந்த உலகத்தில் இப்படியாக இவன் எழுந்தருளியுள்ள நிலைக்கு ஏதேனும் தீமை நேரிட்டால் என்ன ஆகுமோ?”, என்று அச்சம் கொண்டு, உண்பதும் உறங்குவதும் செய்ய இயலாமல், அவனிடம் மிகுந்த காதல் கொண்டதன் காரணமாக, வயிறு கலங்கி பெரியாழ்வார் இருந்தார். இப்படியாக இருந்த இவருடைய திருப்பல்லாண்டு பாடுதல் என்னும் செய்கையே, அவனுடைய அடியார்களான நமக்கும் ஏற்ற செய்கையாக இருக்கவேண்டும்.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

அவதாரிகை - உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இதுவரை கூறி வந்த திருப்பல்லாண்டு குறித்த ப்ரகரணத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமென்னை. சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிக்கதிசயத்தை விளைத்தே தன் ஸ்வரூப ஸித்தியாகையாலே, சேஷிக்கதிசயத்தை யாசாஸிக்கிறவிது சேஷபூதனானவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கருகுணமிறே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருப்பவர்கள் அனைவராலும் அவசியம் செய்யத்தக்கதாகத் திருப்பல்லாண்டு உள்ளதால், அது

ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகும். அடிமையாக இருக்கும் வஸ்துவானது தனது எஜமானனுக்கு ஏதேனும் மேன்மையை உண்டாக்கினால் மட்டுமே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள இயலும்; ஆகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்தவல்ல திருப்பல்லாண்டு என்பது அடிமையாக உள்ள நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு அவசியமான ஒன்றாகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 91)

முதற்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி

1-8-3 கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு
தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே

பொருள் - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் வணங்கியபடி நிற்கும் குளிர்ந்த திருவேங்கடமலையில் உள்ளவன்; எப்போதும் இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்களுக்கும் விண்ணோர்களுக்கும் கண் ஆவான்.

அவதாரிகை - இரட்டை ப்ரஜை பெற்ற மாதாவானவள் இருவர்க்கும் முலை கொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்கக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இரட்டை குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த தாயானவள் அந்த இருவருக்கும் தாய்ப்பால் கொடுக்கும் விதமாக, அதற்கு ஏற்றபடி இருவருக்கும் நடுவில் கிடப்பாள். இதே போன்று நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் ஆகிய இருவருக்கும் ஒத்தபடி திருமுகம் காண்பித்துக் கடாஷிக்கும் பொருட்டு, திருமலையில் நின்று அருளும் நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணாவான்) நிர்வாஹகனாவான் என்னுதல்; கண்ணாகைக்காக என்னுதல்; கண்ணாமவன் என்னுதல். “சக்ஷர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்” என்கிற ச்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். (மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்) நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்து கொள்ளமாட்டாமைக்கு. (தண்ணார் வேங்கடம்) “குளிர் அருவி வேங்கடம்” என்னுமாபோலே. அவனுக்கு ரக்ஷயம் பொறாமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றவற்றாயிருக்கை. (விண்ணோர்வெற்பனே) அவன் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்க வந்து நின்றானோயாகிலும், திருமலைதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று. “வானவர் நாடு” என்னுமாபோலே. (விண்ணோர்வெற்பு) என்கிறார். கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, “இது என்ன நீர்மை!” என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலையென்கிறார்.

விளக்கம் - (கண்ணாவான்) - இதற்கு இரண்டு பொருள் உரைக்கலாம். “கண் ஆவான்” என்பதைப் பெயர்ச்சொல்லாகக் கொண்டால், நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் ஆகிய இருவருக்கும் நிர்வாஹகன் என்று பொருள்; அல்லது காப்பாற்றுபவன் என்றும் கொள்க. இதனை வினைச்சொல் என்று கொண்டால், இந்த வரியானது யஜுர்வேதம் - சக்ஷர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம் - தேவர்களுக்கும் இங்கு உள்ளவர்களுக்கும் கண் போன்றவன் என்ற பொருளைத் தருவதாக உள்ளது. (மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்) - தங்களது காரியத்தைத் தாங்களாகவே செய்து கொள்ளும் திறமை என்பது இல்லை என்னும் நிலையானது, நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் ஆகிய இருவருக்குமே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் உள்ளது. (தண்ணார் வேங்கடம்) - நாச்சியார் திருமொழி (8-3) - குளிர் அருவி - குளிர்ந்த ப்ரவாஹங்கள் கொண்ட திருமலை. ஸர்வேச்வரனுக்குத் தன்னால் எந்த உயிரையும் காப்பாற்ற இயலவில்லையே என்ற ஆதங்கம் ஏற்படுகிறது, ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தங்களைக் காப்பாற்ற அவன் இன்னமும் வரவில்லையே என்ற ஆதங்கம் ஏற்படுகிறது; இந்தத் திருமலையானது இவர்கள் இருவரின் துன்பங்களையும் போக்குவதாக உள்ளது. இதனை நினைத்த உடனேயே தீர்கின்றன என்று கருத்து. (விண்ணோர்வெற்பனே) - இப்படியாக அவன் சிரமங்களைத் தீர்ப்பவனாக உள்ளான். யாருடைய சிரமம் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

அவன் நித்யவியூதி, லீலாவியூதி என்ற இரு இடங்களிலும் உள்ளவர்களுக்காகத் திருமலையில் வந்து நின்றபோதிலும், திருமலை நித்யஸூரிகளுடையதே என்கிறார். திருவாய்மொழி(3-9-9) – வானவர் நாடு – என்பது போன்று ஆகும். “விண்ணோர் வெற்பு” என்று கூறலாமோ என்னும் கேள்விக்கு நான்காம் திருவந்தாதி பாசுரத்தை உரைக்கிறார். அந்தப் பாசுரம் (47) – கானமும் – பூத்துக் குலுங்கும் மரங்கள், பலவிதமான இரத்தினக்கற்கள், எங்கும் நீர் நிறைந்த அருவிகள், நீர் புரண்டு ஓடும் காடுகள், அந்த நீரைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு மரத்தில் தாவித்தாவி ஏறும் குரங்குகள் என்பதாக உள்ள திருமலை என்கிறார். இங்கு – மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன் - என்று வரிசைப்படுத்திக் கொள்க. அதாவது, மேலே நான்காம் திருவந்தாதியில் உள்ளபடி அனைவருக்கும் ஒத்தபடி காட்சி அளிப்பதைக் கண்ட நித்யஸூரிகள், “இது என்ன நீர்மையோ!”, என்று வியந்து நின்று அவனிடம் ஈடுபடுகின்றனர். இதனால் திருமலை அவர்களுடையதே என்கிறார்.

1-8-4. வெற்பை ஒன்றெடுத்து ஒற்கமின்றியே நிற்கும் அம்மான்சீர் கற்பன் வைகலே

பொருள் - இந்திரன் பெய்வித்த கல்மழையின் மூலம் தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய ஆயர்கள் துன்பம் அடையாதபடி, ஒரு மலையை எடுத்து, எந்தவிதமான தளர்ச்சியும் இல்லாமல் நின்ற ஸர்வேச்வரனின் “துன்பம் வரும்போது துணையாக நிற்கும்” கீர்த்தியை காலம் உள்ளவரை நான் கூறுவேன்.

அவதாரிகை - அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் என்பது தன்பக்கம் வெளிப்பட்டதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெற்பை ஒன்று எடுத்து) பசுக்களும் இடையரும் தொலையும்படி வர்ஷிக்கப் புக்கவாரே, அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொன்றையிட்டு ரக்ஷிக்கப்பற்றாமையாலே, தோற்றிற்றொரு மலையையெடுத்துப்

பரிஹரித்தானாயிற்று. இப்படி ஏழு பிராயத்தின் பாலன் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டு நின்றவிடத்தில், இளைப்பு உண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில், (ஒற்கம் இன்றியே நிற்கும்) ஒற்கமாவது ஒடுங்குதல்; அதாகிறது இளைப்பு. ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைத் தரித்துக் கொண்டு நின்றவிடத்தில் இளையாமைக்கு ஹேது என்னென்னில், அவன் ரக்ஷணத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வாரில்லாமையாலே இளைப்பில்லை; தாதுக்ஷயம் பிறவாவிடில் இளைப்பில்லையிறே; உண்கிற சோற்றிலே மணலைத் தூவுகை இல்லாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே. (அம்மான்) வகுந்த ஸ்வாமியாகையாலே. ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான். ப்ரஜா ரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதினே.

விளக்கம் – (வெற்பை ஒன்று எடுத்து) - காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்கள் எடுத்துக் காப்பாற்றாமல், தன் முன்பாக நின்ற ஒரு மலையை எடுத்துக் காப்பாற்றியதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார். பசுக்களும், இடையர்களும் துன்பம் அடையும்படியாக அடைமழை பெய்தது. அந்த மழைக்கு ஈடாக இருக்கும் எதனையாவது எடுத்துக் காப்பாற்றுவதும் சட்டென்று கிட்டாமையால், கண் முன்பே தோன்றிய ஒரு மலையை எடுத்து நின்றான். இவ்விதம் ஏழு வயதே நிரம்பிய ஒரு பாலகன், பெரிய மலை ஒன்றை எடுத்து நின்றபோது அவனுக்கு எந்தவிதமான சிரமமும் ஏற்படவில்லையா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஒற்கம் இன்றியே நிற்கும்) - ஒற்கம் என்றால் ஒடுங்குதல், அதாவது தளர்ச்சி அடைதல். ஏழுநாட்கள் ஒரு பெரிய மலையை எடுத்து ஒரே இடத்தில் நின்றபடி உள்ளபோது, தளர்ச்சி அடையாமல் இருந்தமைக்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த இடத்தில் அவன் செய்கின்ற செயலுக்கு உதவி செய்யத்தக்கவர்கள் யாரும் இல்லாத காரணத்தால் களைப்பு இன்றி நிற்க வேண்டியதாயிற்று; இந்திரனின் உணவை, தான் பறித்த காரணத்தால் அவனுக்கு உதவும் பொருட்டு களைப்பு இன்றி நின்றான். (அம்மான்) - அனைவருக்கும் இயற்கையாகவே ஸ்வாமியாக உள்ளதால், ஸ்வபாவமாகவே ஸம்பந்தம் உள்ள காரணத்தால் களைப்பு ஏற்படாமல் நின்றான். ஸ்வபாவத்திலேயே ஸம்பந்தம் இருந்தாலும், களைப்பு ஏற்படாமல் இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்

செய்கிறார். தன்னுடைய குழந்தையைக் காப்பாற்றும் செயலில் தாய்க்குக் களைப்பும், சிரமமும் ஏற்படுமோ?

வ்யாக்யானம் - (சீர் கற்பன்) அவன் மலையையெடுத்து ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கின நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அந்த குணப்ரேரிதனாய் அப்யஸிப்பன். “குணைர் தாஸ்யமுபாகத” என்னுமாபோலே, (வைகலே) ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி, பின்னை என் காரியத்துக்குப் போமவனல்லேன்; நித்யஸூரிகளைப் போலே எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்; “விபந்யவ:” இறே.

விளக்கம் - (சீர் கற்பன்) - அவன் கோவர்த்தன மலையை எடுத்து, தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களை நோக்கிய நீர்மையை எண்ணுவேன்; அந்தக் கல்யாண குணங்களை, அந்தக் குணங்களில் மயங்கியவனாக எப்போதும் எண்ணுவேன்; இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (3-19) - குணைர் தாஸ்யமுபாகத - இராமனின் குணங்களில் அடிமைப்பட்டேன் - என்று கூறுவது போன்று இவரும் நின்றார். (வைகலே) - ஒருமுறை இதனை உரைத்த பின்னர், எனது செயல்களைப் பார்த்தபடியே அவனை விட்டு அகலமாட்டேன். நித்யஸூரிகள் போன்று நானும் அவனை எண்ணியபடியே இருத்தலையே தொழிலாகக் கொள்வேன். ருக்வேதம் - விபந்யவ: - எப்போதும் துதித்தபடி உள்ளனர் - என்றது காண்க.

1-8-5 வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்

பொய்கலவாது என் மெய்கலந்தானே

பொருள் - எப்போதும் வெண்ணெயைத் தனது இரண்டு திருக்கரங்களாலும் உண்ட ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான பொய்யும் இல்லாமல், என்னுடைய சரீரத்தில் மெய்யாகவே கலந்து நின்றான்.

அவதாரிகை - நீர் அவன் குணங்களை அப்யஸியா நின்றீராகில், அவன்தான் செய்கிறதென்? என்னில்; நான் அவனைவிட்டு அவன் குணங்களை விரும்புகிறாப்போலே அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தை விரும்பா நின்றான் என்கிறார்.

விளக்கம் – ஆழ்வாரிடம் சிலர், “நீவீர் அவனது திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடியும், கற்றபடியும் உள்ளீர்? இதற்குப் பதில் அவன் உமக்கு என்ன செய்தான்?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் அவனை விடுத்து, அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் பெரிதும் விரும்புவது போன்று, அவன் என்னை விட்டு எனது சரீரத்தை விரும்பிக் கலந்தான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைகலும்) “கற்பன் வைகலே” என்று எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமாகயிருக்கிறாப்போலே, ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யம் என்றுமொக்க தாரகமாயிருக்குமாயிற்று அவனுக்கு. (வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்) வெண்ணெயில் உண்டான ஆதரத்தாலே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாங்கி அமுது செய்தான்; அன்றியே, “தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவும் கைநீட்டி” என்கிறபடியே “கை நிறையுந்தனையும் வயிறு நிறையும்” என்னும் மெளக்த்யத்தாலே திருக்கைகள் உள்ளவும் கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல்; “கள்ளன்” என்று சிலுகிட்டவாறே அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல். “ஸர்வாதிகனானவன் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுடைய தேஹத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி ஆதரித்தான்” என்றால், இது கூடுவதொன்றோ? என்னில், (பொய்கலவாது என் மெய் கலந்தானே) “அவ்வெண்ணெயில் பண்ணின விருப்பத்தில் பொய்யில்லாதாப்போலே கிடர் என் உடம்புடன் கலந்த கலவியிலும் பொய்யில்லாதபடி” என்கிறார். (என்மெய்) அவன் மேல்விழ மேல்விழத் தாம் இறாய்த்தமை தோற்றுகிறது. “அழுக்குடம்பு” என்று நான் அநாதரிக்கிற சரீரம் இவனுக்கு ஆதரணீயமாவதே என்கிறார்.

விளக்கம் – (வைகலும்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் என்பதே நான் உயிர் வாழத் தேவையானது என்றுள்ளது போன்று, அடியார்களின் கைகளால் தீண்டப்பட்ட வெண்ணெய் என்பதே அவன் உயிர் தரிக்கத் தேவையாக உள்ளது. (வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்) - ஆய்ச்சிமார்களின் கைகளால் தீண்டப்பட்ட வெண்ணெய் என்பதால், அதன் மீது உள்ள ஆசையால், இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் மாறிமாறி எடுத்து உண்டான். சிறிய திருமடல் (52) – தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவும் கைநீட்டி - தான் அணிந்திருந்த மாலையானது பானையின் உள்ளே அழுந்தும்படி, பானையின் அடிவரைத் தனது திருக்கரத்தை

விட்டான் என்று கூறியது காண்க. ஏன் இவ்விதம் செய்தான்? வெண்ணெய்க்குள் எந்த அளவு கையை விடுகிறோமோ அந்த அளவு தனது வயிறு நிறையும் என்று சிறுபிள்ளைத்தனமாக எண்ணி இவ்விதம் செய்தான். ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம், “இவன் மாலை அணிந்திருந்த திருத்தோள்கள் முழுவதுமாக பாணைக்குள் விட்டான் என்பதை எப்படி அறிந்தார்?”, என்றார். இதற்குப் பட்டர், “இவன் தனது தோள்களில் பூசியுள்ள சாந்தை, வெண்ணெய்ப் பாணையின் விளிம்பில் யசோதை கண்டான்”, என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது தனது திருக்கரம் செல்லும் அளவு முடிய பாணைக்குள் செலுத்தி, எடுத்து உண்டான். கலகம் செய்கிறான் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் கூட நிற்க, அவர்களுடன் சேர்ந்து கலந்து உண்டான். “ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன்; அப்படிப்பட்டவன், நித்யஸம்ஸாரியாக உள்ள ஆழ்வாரின் சரீரத்தை, திருவாய்ப்பாடியில் கிட்டிய வெண்ணெய் அளவிற்கா விரும்பினான்?”, என்று சிலர் கேட்கலாம். அது பொருந்துமோ எனலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (பொய்கலவாது என் மெய் கலந்தானே) – அந்த வெண்ணெய் மீது அவன் கொண்ட ஆசை என்பது எவ்விதம் பொய் கலக்காமல் இருந்ததோ, அது போன்று அவன் எனது சரீரத்தில் கலந்தமை என்பது பொய் கலவாதது ஆகும் என்கிறார். (என்மெய்) - அவன் என் மீது மேன்மேலும் விழுந்தபடி இருந்தான்; நான் தொடர்ந்து பின்வாங்கியபடி இருந்தேன் - என்கிறார். திருவிருத்தம்(1) அழுக்குடம்பு - என்பதற்கு ஏற்ப, நானே வெறுத்து ஒதுக்கும் எனது சரீரம் இவனால் விரும்பப்படுவதாக ஆனதே என்று வியக்கிறார். வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்; உண்டவன் என் மெய் கலந்தான்; இதில் பொய் கலவாது – என்று வரிசைப்படுத்திக் கொள்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 55)

52. அழைக்குங்கருங்கடல் வெண்டிரைக்கே கொண்டுபோய் அலர்வாய்

மழைக்கண் மடந்தை யரவணையேற மண்மாதர் விண்வாய்

அழைத்துப் புலம்பி முலைமலை மேல் நின்றுமாறுகளாய்

மழைக்கண்ணநீர் திருமால் கொடியானென்று வार्கின்றதே.

பொருள் - தாமரைமலரில் அவதரித்தவளும், மழைக்காலம் போன்று குளிர்ந்த கடாசுகம் கொண்டவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியை நீலவர்ணம் கொண்ட கடல் அழைத்தது. அந்தக் கடலின் வெண்மையான அலைகள் என்பதைப் பிடித்தபடி, தனது நாயகனான ஸர்வேச்வரனை அழைத்துக்கொண்டு, ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கை மீது பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளச் சென்றாள். அப்போது பூமாதேவி செய்தது என்னவென்றால் - ஆகாயத்தில் உள்ள மேகங்களின் முழக்கம் என்பதன் மூலம் அழுது கூப்பிட்டு, தனது ஸ்தனங்கள் என்னும் மலைகள் மீது நின்று, ஆறுகளாக ஓடுகின்ற தனது மழையாகிய கண்ணீரை விட்டு, “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் கொடியவன்”, என்று புலம்புகிறாள்.

அவதாரிகை - காலமயக்கு துறை.

விளக்கம் - இது காலமயக்கு துறையில் அமைந்துள்ளது. மழைக்காலத்தில் வந்துவிடுவேன் என்ற கூறிவிட்டுச் சென்ற நாயகன், அந்தக் காலம் வந்த

பின்னரும் வராமல் காலம் தாழ்த்துகிறான். அந்தக் காலம் வந்தவுடன் தலைவி கலக்கம் கொண்டு நிற்கிறாள். அப்போது அவளைச் சமாதானப்படுத்த அவளது தோழி, “இது அவன் வருவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்ற காலம் அல்ல, இப்போது பெய்வது மழை அல்ல, இவை பூமாதேவியின் கண்ணீரே ஆகும்”, என்று காலத்தை மயக்கி உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அழைக்குங்கருங்கடல்) “அபாமபி சுக்லம்” என்று ஜலத்துக்கு ஸ்வபாவம் வெளுப்பேயாகிலும் நீர்ச்செறிவாலே கறுத்திருக்குமிறே. கீழ் கறுத்து மேல் வெளுத்த திரைகளையுடைத்தாயிருந்தபோது நீலரத்தத்தாலே செய்ததொரு ஸ்த்தலத்திலே ஸ்ப்படிகத்தாலே ஸோபாந பரம்பரையாகப் படுத்தாற்போலே யாயிற்றிருக்கிறது. “சக்யம்” இத்யாதி. மேகங்களாகிற ஸோபாந பங்க்திகளாலே ஆகாசத்திலேயேறி அக்காலத்தில் அலரக் கடவ குடஜங்களையும் அர்ஜுநங்களையுங் கொண்டு நங்குருவான ஆதித்யனுடைய மத்யத்திலே ஸதாத்யேயனா யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிக்கை சக்யமாயிருந்தது. இதுக்குக் குறையித்தனையுமிறே; நாம் பெரியபெருமாளை ஸமாராதநம் பண்ணப் புக்கால் “ஸஹபத்ந்யா” என்கிறபடியே கூட நின்றெடுத்துக் கைநீட்டும் மைதிலியுண்டாகப் பெறாத இதொன்றுமிறே குறை. (வெண்டிரைக்கே கொண்டுபோய்) அத்திரைகளைக்கிற விதிலே நீர் நடுக்க நடுங்கக் கொண்டுபோய். (அலர்வாய்) அலர் – தாமரை. தாமரைப் பூப்போலேயிருந்துள்ள திருப்பவளத்தையுடையவ ளென்னுதல்; அலரிலேயுண்டானவள் - தாமரையைத் தனக்குத்தபத்தி ஸ்த்தாநமாகவுடையவளென்னுதல். (மழைக்கண்மடந்தை) போகஸ்த்தாநத்தையும் பார்த்து இவளையும் பார்த்தால் பின்னையவள் பின்னே போம்படியாய்; ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற் போலேயாயிற்று குளிர நோக்கினால் நோக்கிருப்பது. பின்னையவள் கருத்தைப் பின்செல்ல வேண்டும்படி யாயிற்றிருப்பது. (அரவணையேற) திருவனந்தாழ்வான் மேலே ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேற.

விளக்கம் - (அழைக்குங்கருங்கடல்) - “அபாம் அபி சுக்லம்” - தண்ணீர் வெண்மை - என்பதற்கு ஏற்றபடி நீருக்கு இயல்பான நிறம் என்பது வெண்மை என்றபோதிலும், நீர் அதிகமாக உள்ளபோது கருமையாகக் காணப்படும் அல்லவோ? கடலின் கீழ்ப்புறம் கருமையாகவும், மேற்புறம் வெண்மையான அலைகளுடன் உள்ளதைக் காணும்போது நீல நிற இரத்தினம் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இடத்தில், வெண்மையான படிக்கட்டுகள் அமைத்தது போன்று காணப்பட்டது. கடல்

அலைகளைப் படிக்கட்டு என்று கூறலாமா என்றால், மேகங்களைப் படிக்கட்டுகள் என்று கூறப்பட்ட இடத்தை உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (28-4) – சக்யம் அம்பரமாருஹ்ய மேக ஸோபாந பங்க்திபி: குடஜ அர்ஜுந மாலாபிர் அலங்கர்த்தும் திவாகர: - மால்யவான் என்னும் மலைப்பகுதியில் இருந்தபோது இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், “அடுக்கடுக்கான மேகங்கள் என்ற படிக்கட்டுகள் மூலம் விண்ணிற்குச் சென்று, சூரியனை மல்லிகை போன்ற மலர்களால் அலங்கரிக்க இயலும் என்பது போன்றுள்ளது” - என்று கூறியது காண்க. அதாவது இராமன், “மேகங்கள் என்னும் படிக்கட்டுகள் மூலம் ஆகாயத்தில் ஏறிச்சென்று, அப்போது மலர்ந்த மல்லிகை போன்ற பல மலர்களைக் கொண்டு, நம்முடைய குலத்தின் குருவான ஆதித்யனின் நடுவில் உள்ள ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்க ஏற்றதாக, ஆனால் சற்றே குறைவுடன் உள்ளது”, என்றான். அதாவது இராமனின் திருவுள்ளத்தில், “நாம் முன்பு பெரியபெருமாளான ஸ்ரீரங்கநாதனை ஆராதனை செய்யும்போது இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (6-1) – ஸஹபத்ந்யா - சீதையுடன் சேர்ந்து ஆராதனை செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி நம் கூடவே சீதை நின்று உதவி செய்தாள். இப்போது அவ்விதம் உதவுவதற்கு அவள் இல்லை என்பதே குறை”, என்று எண்ணியதைக் காண்பிக்கிறார். (வெண்டிரைக்கே கொண்டுபோய்) - அந்த அலைகள் என்னும் கைகளால் ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டு சென்று. (அலர்வாய்) – அலர் என்றால் தாமரைமலர் போன்றுள்ள திருப்பவளம் கொண்டவள். அலரிலே உண்டானவள் என்றால் தாமரைமலரைத் தனது பிறப்பிடமாகக் கொண்டவள். (மழைக்கண்மடந்தை) – இன்பமாகச் சயனிக்கவல்ல இடம் மற்றும் பெரியபிராட்டி ஆகியவற்றைப் பார்த்தவுடன் அவள் பின்னே, அவன் செல்லும்படியாக அவள் பார்வை உள்ளது. கோடைக்காலத்தில் வறண்டு கிடக்கும் தரையில் ஒரு சில மணிநேரம் நல்ல மழை பெய்தால் இதமாக உள்ளது போன்று, அவள் குளிர நோக்கினால், அவள் உள்ளத்தைப் புரிந்துகொண்டு பின்னேயே செல்லவேண்டும்படி உள்ளது. (அரவணையேற்) - ஆதிசேஷன் மீது பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து இருக்கும் பொருட்டு எழுந்தருளி.

வ்யாக்யானம் - (மண்மாதர்) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (விண்வாயழைத்து) விண்ணாகிற வாயாலே யழைதென்னுதல், விண்ணிலே நின்றழைத்தென்னுதல். திரைகள் மேல் நோக்கிக் கொந்தளித்து ஆகாசத்திலே சப்தித்தபோது பூமியானது அழைத்தாற் போலேயாயிற்றிருக்கிறது. (புலம்பி) பல பாசுரங்களைச் சொல்லிப் புலம்பி.

(முலைமலை மேல் நின்றும்) முலைகளாகிற மலைகளில் நின்றும். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு பூமி விபூதியாகையாலே மலைகளை முலைகளாகச் சொல்லலாமிறே. “காரார்வரை கொங்கை” இத்யாதி. (ஆறுகளாய்) வர்ஷித்தவாரே மலைகளில் நின்றும் வருமருவிகள் விழுந்து நிரம்பிப் போகாநிற்குமிறே. (மழைக்கண்ணநீர்) மழை போலேயிருந்துள்ள கண்ணீர். மற்றைப்போது மழையான கண்ணநீர் தானாயிருக்குமிறே. (திருமால் கொடியானென்று) இருவருமான சேர்த்தி பேற்றுக்குடலென்றிருந்தோம்; அது நமக்கிழவுக்குடலாவதே! நீர்மைக்குடலானது க்ரெளர்யத்துக்குடலாய்த் தலைக்கட்டுவதே! (என்று வார்கின்றதே) அவனுடைய கொடுமையைச் சொல்லி யழுகிறவளுடைய கண்ணீர் ப்ரவஹிக்கிற படிகாண். “பிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் ஸம்ஸ்லேஷத்திலே யாரம்பிக்க, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யது கண்டு பொறுக்காமாட்டாமை யழுகிறாள் காண்” என்று, அவன் குறித்துப்போன கார்காலம் வந்து வர்ஷிக்க அத்தை மயக்குகிறாள் தோழி.

விளக்கம் - (மண்மாதர்) - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார். (விண்வாயழைத்து) - விண் என்னும் வாய் மூலமாக அழைத்து அல்லது விண்ணிற்கு வரும்படியாக அழைத்து. கடலில் உள்ள அலைகள் மேல் நோக்கி நீண்ட தூரம் சென்று, அங்கு பெரும் ஓசை எழுப்பியபோது, பூமியானது அழைத்தது போன்று இருந்தது. (புலம்பி) - பலவற்றையும் உரைத்து. (முலைமலை மேல் நின்றும்) - ஸ்தனங்கள் போன்ற மலைகளில் நின்றும். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு இந்தப் பூமி என்பது செல்வமாக உள்ளதால், மலைகள் இவளது ஸ்தனங்களாகிறது. சிறியதிருமடல் - காரார்வரை கொங்கை - என்றது காண்க. (ஆறுகளாய்) - மழை பெய்யும்போது மலைகளில் இருந்து ஓடிவரும் அருவிகள் நிரம்பி நின்றது. (மழைக்கண்ணநீர்) - மழை நீர் போன்றுள்ள இவளுடைய கண்களில் இருந்து பெருகும் கண்ணீர் சாதாரண நாட்களில் மழை நீராக உள்ளது, இப்போது கண்ணீராக உள்ளது. (திருமால் கொடியானென்று) - பெரியபிராட்டி மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகியோர்களின் சேர்த்தி என்பது நாம் காணக்கிட்டினால் கிடைக்கும் உயர்ந்த பேறு என்று எண்ணினோம்; ஆனால் ஆதுவே இப்போது நம்மை வாட்டுகிறதே! அவனுடைய நீர்மை வெளிப்படும் நிலை என்பது அவனது கருமையான மனதையும் வெளிப்படுத்துகிறதே! (என்று வார்கின்றதே) - அவனது கொடுமையைக் கூறி அழுதபடி உள்ள பூமாதேவியின் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதைக் காண்பாயாக. “பெரிய பிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் சேர்ந்துள்ளது கண்டு

ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் அழுவதைக் காண்பாயாக”, என்று மழையைக் காண்பித்துத் தோழி உரைக்கிறாள். அதாவது, “மழைக்காலத்தில் வருவேன்”, என்று கூறிவிட்டுச் சென்ற தலைவன் உரைத்த மழைக்காலம் வந்தது; அதனை மறைக்க தோழி இவ்விதம் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - அவளோடேயவன் கலந்தபோது அவயவியோடே கலந்தாற்போலே இவர்களிருக்கவும், இவர்களோடே கலந்தபோது தன்னுடைய ஸ்தநபாஹு த்ருஷ்டிகளோடே கலந்தாற்போலே யவன் நினைத்திருக்கவும், இப்படி இவர்களுடைய ஸ்வரூபமாய், அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே எல்லாருங்கூடி அநுபவிக்க வேண்டியிருக்க இருவர்க்குப் பாதம் போராத சஷுத்ர விஷயங்களிலுண்டான ஸாபத்ந்யம் இவ்விஷயத்திலே யுண்டாகச் சொல்லுமது உபபந்நமாய்படி எங்ஙனே யென்ன, இச்சோத்யத்துக்கு முன்புள்ள முதலிகள் – “தானுமவளுமான போகத்துக்கு நாம் ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி வரவிருக்க என்னை அநாதரித்துப்போவதே என்றின்னாதாய் அழுகிறாள்” என்று பரிஹரித்தார்கள். இத்தை ஆளவந்தார் கேட்டருளி “வடிவிணை யில்லாமலர்மகளை இந்நீர் நடுக்க நடுங்கும்படி கடலிலே கொடுபோவதே! படுக்கையாக நான் கிடக்கச்செய்தே என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியழுகிறாள் காண்”, என்றருளிச்செய்தார். இத்தை பட்டர் கேட்டருளி, “இதெல்லாம் வேண்டாகாண்; அநுபபந்நமாயிருப்பதொரு அர்த்தத்தைச் சொல்லவே, இதெங்ஙனே கூடும்படி என்று தலைமகள் நெஞ்சிலேபடும்; அவள் விசாரித்து நிர்ணயிக்குங்காட்டில் அவன் வந்து கொடுநிற்கும்” என்னும் விஸ்ரம்பத்தாலே சொன்னார்களாக வமையுங்காண்” என்றருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியாருடன் ஸர்வேச்வரன் சேர்ந்துள்ளபோது, தங்களுடைய (பூமாதேவி மற்றும் நீளாதேவி) ஆத்மாவுடன் ஸர்வேச்வரன் இப்போது கலந்தான் என்று இவர்கள் (பூமாதேவியும் நீளாதேவியும்) எண்ணுவார்கள். இவர்களுடன் அவன் சேரும்போது, தனது சரீரத்துடன் கலந்துள்ளான் என்றே பெரியபிராட்டி எண்ணுவாள் (அதாவது பெரியபிராட்டியை ஆத்மா என்றும், மற்ற இருவரை அந்த ஆத்மாவுக்கான சரீரம் என்றும் கொண்டது காண்க). இப்படியாக எண்ணுவதே இவர்களுடைய ஸ்வபாவம் ஆகும். இவன் எல்லையற்றவனாக உள்ளதால் அனைவரும் கூடிநின்று அநுபவிக்கவேண்டும் என்னும்படி உள்ளான். இது இவர்களுடைய ஸ்வபாவமாக உள்ளபோது, இங்கு பூமாதேவி புலம்புவதாக உரைப்பது எப்படி என்று கேள்வி எழலாம். இந்தக்

கேள்விக்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தாருக்கு முன்பிருந்த பூர்வாசார்யர்கள், “ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் இன்பமாக இருந்த நேரத்தில் அவர்களுக்கு மேலும் இன்பம் அளிக்கும்படியாக சந்தனம், மலர்கள் போன்றவை கொண்டு வரும்படியாக நாம் உதவி செய்யவில்லையே,” என்று எண்ணி பூமாதேவி புலம்புவதாக அருளிச்செய்தார்கள். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் இதற்கான சமாதானத்தை திருவாய்மொழி(9-2-10) - வடிவினை யில்லா மலர்மகளை - ஈடு இல்லாத அழகும் மென்மையும் கொண்ட பெரியபிராட்டியாரையும் சேர்த்து இந்தக் கடல்நீர் நடுங்கும்படிச் செய்து, தன்னுள் கொண்டு செல்கிறதோ; இதற்கு ஏற்ற படுக்கையாக நானும் அமைந்துவிட்டேனே என்று பூமாதேவி அழுவதாக அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், “இத்தனை கருத்துக்கள் எதற்கு? இவை ஏதும் அவசியம் இல்லை. இங்கு பூமாதேவி வருத்தம் அடைந்தது பொருந்தாது என்று உரைத்தோம் என்றால், இதனை நாயகியும் ஆராய்வாள். இந்த ஆராய்ச்சியின் காலதாமதத்தில், அவளுடைய பிரிவாற்றாமையைச் சற்றே மறந்து ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும்போது தலைவன் வந்துவிடுவான். இந்த நிலைக்காகவே இவ்விதம் அருளிச்செய்தார் என்று கொள்ளலாம்”, என்றார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்